

שיקנין 91
גבעתיים.

רב ביכנ"ס וראש הכולל
הרב משה גבאי שליט"א,

תפארת צב"ד

כולל "מלכות שבקפארט"
ע"ש אלימלך ומלכה שוימר

פרשת ויצא

עלון מס': 240

"ועיני לאה רכות ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה"

ראובן נוסע במכונית בבוקר, לא היה מרוכז ולא שם לב שנדלקה לו הנורה האדומה המורה על בעיה במנוע, המכונית מתחממת, חסר מים, דקה שניים והמנוע נשרף כנראה לא מגיב ממש! המכונית נעצרה בצד הדרך... הוא עדיין בלחץ מה עושים ולמי מתקשרים, ואז ניגש אליו חבר טוב. שמע ראובן! עזוב הכל, תתפלל...!!! מה אני אתפלל, תראה הכל גמור, לא, תנסה, תתפלל - ה' הכל יכול...
כל אחד מבין שזה אולי הניסיון הגדול ביותר, נכון כולם יודעים שה' הכל יכול, אבל... ואבל... וזה מחליש את כח התפילה ומביא את כולם לידי יאוש! הז"ל הקדושים מספרים שהייתה לאה בוכה כי סבורה שהיא עולה בחלקו של עשו. שהכל אומרים שתי בנות ללבן ושני בנים לרבקה, הגדולה לגדול והקטנה לקטן. ומביא ביאור החיים' הקדוש, לאיזה עניין מפרט כאן הכתוב שלאה עיניה רכות שלכאורה על פי הפשט הוא לשון גנאי על לאה?

אלא אומר הרב, "אלא נתכוין להודיע שאין מציאות ללבן להחליפם כי משונות הייתה לאה מרחל. כי לאה מלבד שלא הייתה יפיפיה אלא שעוד לה שענינה רכות. והוא ענף מכיעור הגוף. ורחל לא מלבד שלא היה בה כיעור אלא שהייתה יפת תואר ויפת מראה. ומעתה הרי ננעלו בפני לבן אופן הרמאות ובטלו רמאותיו. ע"כ. הרי לנו שאם היה לה ללאה מחשבה שהנה אבא שלה הרמאי יעשה כן 'קומבינה'... אין! אין שום דרך!
ומביא הרב קרלינשטיין זצ"ל, מביאה הגמרא במסכת בבא בתרא [קכג]. "שהייתה שומעת לאה על פרשת דרכים בני אדם שהיו אומרים שני בנים וכו', והייתה יושבת על פרשת דרכים ומשאלת גדול מה מעשיו? איש רע הוא, מלסטם את הבריות. קטן מה מעשיו? איש תם יושב אוהלים. והייתה בוכה עד שנשרו ריסי עיניה".
פלא עצום! מבואר בחז"ל שלאה יוצאת במיוחד יום יום כדי לשמוע את הידיעה "המשמחת" מיהו התכשיט שהולכת היא לינשא לו, שומעת כמה רשע ומלסטם את הבריות, בוכה, וחוזר חלילה שוב מחר שואלת עוד אנשים...

נתאר לעצמנו, ראובן מחפש חתן לבת שלו שהגיע לפרקה. נכנס לראש הישיבה לברר על בחור פלוני, תשמע, אומר הרב, האמת הוא 'בעל כשרון' - אבל כבר שמעת מסתמא שהוא גנב... מה גנב?! כן! תפסו אותו כמה פעמים בגנבות בישיבה ומחוצה לה... נו, בסיום השיחה הוא הולך לחדרו של המשגיח, אני זקוק לאינפורמציה על בחור פלוני. הדברים ידועים משיב לו המשגיח! הוא גונב בו ושם, פתחו לו כבר כמה תיקים במשטרה... הוא הולך לברר עם החברים בחדר, שומע עוד מאותו הדבר. נו, מה אומרים האם הוא ימשיך עוד לברר ולברר... הוא יברח!!! מה קורה כאן עם לאה, לא רוצה לא צריך, מה את שומעת שוב ושוב. ומעניין כי טבע האדם שבשורות טובות אוהב לשמוע שוב ושוב. אך דברים רעים הוא יגיב, "טוב בסדר כבר שמעת אל תזרה לי מלח על הפצעים..."

אלא אומר הרב קרלינשטיין זצ"ל, יסוד גדול! לאה אמנו ידעה שיש עליה גזר דין נורא להנשא לרשע המדובר. היא צריכה לבטל את הגזירה. כדי לבטל כזו גזירה צריכים להזיף הרבה דמעות מעומק התפילה לה', דמעות כתנן עד שינשרו ריסי העיניים... והנה טבעם של אנשים גם כשמגיעה עליהם בשורה רעה, המנגנון במוח נותן דרך להרגע לאט לאט, גם לבשורות קשות. ביום הראשון מאוד קשה, ומכאן ואילך זה פוחת. אל תדאג, אתה לא היחיד, אתה תסתדר... כך כאן, אל תדאגי, הוא יתחזק, הוא יחזור בתשובה... חכמה נשים בנתה ביתה... אשה בונה אשה הורסת... מזה בדיוק לאה אמנו הצדקת פחדה עד מות! היא הבינה שאם תתרגל, אזי התפילה כבר לא תהיה במלא העוצמה. ולכן יצאה כל יום לשמוע שוב מחדש על התכשיט שאמורה להנשא לו... כל אדם יש לו את הסגנון שלו... אחד אומר לה זה מאפינו... מחר אומר לה מיששו, עדיף קדימה רוקה... כך כל יום היא נדלקת ובוכה מחדש.

נו, ואת התוצאה כולם יודעים נישאה ליעקב, הראשונה, רוב שבטי י-ה יצאו ממנה, וזכתה להקבר לידו. זה הכוח העצום שניתן לאדם להשיג על ידי תפילה בוקעת שערי שמים עד דמעות ממש!
מעשה נורא ארע בעיר ירושלים בחודש חשוון תשע"ח, לוייה של נפטר שקנה חלקת קבר בבית העלמין ב'הר הזיתים' במזרח ירושלים. בימים כתיקונם גם בלי מתיחות שם טמפרטורת הסכנה תמיד על אש גבוהה. וגם ביום צריך הרבה תפילות לשוב בשלום, ובודאי שבלילה ממעטים ולא קוברים ולא שוהים שם.
אנשי חב"ד קדישא הגיע לפניהם נפטר בזמן מעט דחוק קרוב ללילה. הזדרזו להגיע עד הקבר במהירות, אחר שעריים מקומיים כבר חפרו ותשלום כמובן את הקבר המסומן והלכו לדרכם. הגיעו הם -ללא לבנים שלא יוצאים אחר המיטה כמנהג ירושלים! ורע לפני שהוכנסה גופת הנפטר רואים שחלה כאן טעות! נחפר הקבר השני, זה שהיה שמור לרעייתו של הנפטר. ואין אפשרות לחלף כי מתכננים שלא יקבר איש ליד אשה וכאן אם יקברוהו היכן שחפרו ישתנה כל הסדר. מיד אנשי חב"ד בעצמם חפרו בזריזות, וקברו רגע לפני השקיעה. כשהגיעו וסיפרו לבנים למה נתעקבו, שמעו סיפור מעניין. אבא ע"ה ביקש מאתנו שאת הקבר יחפרו רק יהודים ולא גויים, ולא יכלנו להתחייב גם לא אנשי החב"ד קדישא. תגובתו של אבא הייתה, "אם אתם לא, והם לא, אני אפנה ישירות לבורא עולם בתפילה - הוא יעזור ליי! וכך היה!..."

זמני השבת

הדלקת נרות: 16:13

צאת השבת: 17:15

זמן ר"ת: 17:47

זמני תפילות בביה"ב:

ימות השבוע:	יום שבת:
שחרית: 7:30	מנחה ער"ש: 16:20
מנחה גדולה: 13:15	שחרית: 8:00
מנחה קטנה: 16:15	מנחה שב"ק: 16:05
ערבית: 16:37	ערבית מוצ"ש: 17:15

שיעורי תורה:

א - ה: 8:10 - 9:00 - גמרא מסכת בבא קמא עם הרב משה גבאי.
א - ה: מיד אחרי תפילת ערבית - גמרא עם ר' יהודה עובדיה.
ב: 20:00 - 21:45 שיעור בזרע שמשון' עם ר' יצחק לוריא טהור.
שבת: 15:00 גמרא והלכות

אקטואליה בפרשה:

"וקראת לשבת עונג..."

שיעור פרשת שבוע מתקיים כל יום חמישי בשעה 20:00
 ע"י הרב משה גבאי שליט"א
 כולם מוזמנים.

סיפורי צדיקים:

הרב קלפחולץ היה שקדן גדול. שאל פעם את מרן היחזון איש' האם ליסוע לאמריקה כי בתו הגיע לגיל השדוכים ואין בידו פרוטה לפרוטה... ענה לו החזון איש, סע והצלח!
 הלך לרב מטשעביץ לקבל ברכתו, אמר לו, הרב אמר לך לנסוע אך לא אמר לך להסתובב ולאסוף כסף בבתיים... תעשה שם מה שאתה עושה כאן... וכך יצא לו לחו"ל ללא כתובות של תורמים... הגיע, נכנס לבית המדרש ישב ולמד תורה כהרגלו כאילו הוא בבית, מהנץ ועד שעות הליל המאוחרות.
 אחר שבועיים ראה מהחלון את האדמו"ר מסאטמר הייתה לו בדיק קושיה, יצא לחוץ והחל להתפלל עם הרב. וכך עוד יום היה יוצא בשעה שהרב עובר, ומדבר עמו בלימוד. שאלו הרב מה מעשיך כאן...? סיפר לו! מיותר לציין שסופו של הסיפור היה, שקיבץ הרבי תורמים ונגידים ודאג לכל סכום התרומה שזקוק... שמע לדברי חכמים ולא הפסיד!

ניתן להתקשר לשאלה והתייעצות לטל' 052-7622517

שאל את הרב

האם ניתן להפתח ב'6016' אבשי ואחאבי

אם אני נציב להתפנות האם הותר אספור על פני האתפאל?

כשת יש תפילה בציבור אך לא תפילין יתפאל או אח"כ יחיוצי

אין אפשרות להשתמש עם טוסטר אחד גם לבשר וגם לחלב, כיון שצריך ליבון להכשירו ולא יעמוד בזה. יש שרצו להתיר ע"י נייר כסף שעוטף את הבשר ואחיו את החלבי, ואין להקל בזה.

יש שהתירו משום 'בל תשקצו', ויש חולקים אלא אם זהו אונס גמור ממש. וניתן להקל אם המתפלל עוצם עיניו גם באינו אונס ממש. ובכל אופן לא יעבור לפני המתפלל כדי לשוב למקומו.

אם הוא רגיל לכיון בתפילתו ימתין לתפילין אף שיתפלל עמהם ביחידות. אך אם לא מכיון כ"כ, או שחושש שזמן תילה יעבור, יתפלל בציבור ללא תפילין ויניח אחר כך כשהיה לו.

אין לקרוא את העלון בשעת התפילה וקריאת התורה!

סוזי, בעלה וילדיה - כולם ילידי בלגיה - חלמו תמיד על ארץ הקודש. ארץ ישראל. ויום אחד הם הגשימו את החלום. פשוט קמו, עזבו הכול ועלו לארץ. הם הסתדרו לא רע וחיו בנעימים, שמחים באווירה שבה גדלים ילדיהם.

באחד החגים הגיעו הוריה של סוזי לבלות עם ילדיהם בארץ. בחול המועד תכננה המשפחה הצעירה טיול. "ניסע לאשקלון", אמרו. "יש שם עתיקות. נשב על חוף הים. יהיה נחמד" והיה נחמד באמת. המשפחה ביררה ומצאה חוף ים שומם, ללא מציל, אבל בעיקר ללא שום בעיות צניעות. הם נהנו שם, יושבים ביחד, משוחחים, ואז ביקשו שניים מהילדים רשות רק לטבול את כפות הרגליים במים.

"מה? בשום אופן לא", סירבה סוזי, אבל הילדים התחננו. "מה אכפת לך, אמא? אהנו מבטיחים שלא ניכנס לים. רק נטבול את הרגליים". משהו בלב אמר לסוזי: תגידי לא! אבל המשהו לא הסביר למה, וסוזי הרשתה להם לטבול את כפות הרגליים במים. "ותזכרו: לא יותר!" הזהירה.

הם התקרבו למים, וסוזי ירבה עם אמא שליחה של גישור בין הזמנים שבהם הן חיו בנפרד. חמיה למד באותה שעה עם בעלה, חתנו. תמונה ממש יפהייה. חוף ים רגוע, הילים המתנפצים משמיעים קול שעושה משהו לכל בן אדם והשקעה שהחלה להסתמן. השמש לחצה על שופרת צבע הארגמן המיוחד שלה והשמים החלו מצטבעים באדום. "כמה יפה", אמרה הסבתא ונאנחה. "חבל ש-".

באותו רגע התעורר אותו משהו בליבה של סוזי. "רגע, איפה הילדים?" היא קמה והסתכלה סביבה. "מה זה איפה? הם אינם כאן על החוף?" גם הסבתא התחילה לתור בעיניה, ולא, הם לא נראו על החוף. "אולי הלכו לאסוף צדפים", הציעה הסבתא. אבל הם לא נראו מקום, וסוזי הרגישה איך עולה בה גל של חרדה. "אני דואגת", אמרה ולא הוסיפה מילה. לא לפתוח פה לשטן, לימדה אותה אמא מילדותה.

ואז, פתאום, היא הבחינה בצרור שיער בתוך המים. הבת נאבקת עם הגלים. היא חידדה את מבטיה והבחינה גם בבן כשהוא מתמודד עם אחותו ההולכת ושוקעת, מרים אותה אבל לא מצליח לאחוז בה יותר מרגע. היא שבה ונשמטת, הוא מנסה להרים אותה, ושוב... את אימת הרגעים האלה אי אפשר לתאר, אבל אפשר להרגיש. כמה מפחיד. איך הם הגיעו לשם? הרי הבטיחו רק לטבול את כפות הרגליים במים! אבל הזמן לביורורים האלו לא הגיע. סוזי נתקפה חרדה והחלה לזעוק אל בעלה: "בוא, תראה מה קורה לילדים! תציל אותם!"

הבעל קם מיד, ובמבט קצר הבין מה מחריד את אשתו. הוא השיל במהירות את כובעו, את מעילו, ורץ למים. רץ אבל לא הגיע למקום בו היו הילדים בסיכון נורא. הוא עצמו התחיל להיאבק במערבולת שהייתה שם, והיא שסחפה את הילדים. המקום שבו הם היו והמקום שאליו הוא הגיע היו במרחק זה מזה, ובמים הסוערים הוא התאמץ מאוד לחתור ולהגיע אליהם, אבל לא הצליח.

על החוף עמדה סוזי, בוכה, צועקת, מתפללת שמשפחתה תינצל. בעיניים כלות היא ראתה איך משחק גל ענק בבעלה, מרים אותו, משליך אותו. כדור ים. והילדים! ככל שהאימה התעצמה והשקעה התקדמה, היא הבינה שבנה עושה הכול כדי להציל את אחותו.

ואז, ברגע מסוים, הצליחה הבת להרים את ראשה, אמרה משהו לאחיה ושרה ושקעה. האח החל לחתור אל החוף, והגיע. לא בקלות, אבל הגיע. הוא עמד לפני אמו בוכה. "אימא, סליחה! לא יכולתי! ניסיתי! היא אמרה לי להניח לה ולצאת. לפחות אתה תישאר, היא אמרה. אימא, סליחה!"

רגע נורא. רגע מטלטל מאין כמותו. האם שמחה לראות את הבן חי ובריא, אבל הבת... מה יהיה עליה? היא התפללה בזעקה, בדמעות. החוף היה ריק מאדם. להתקשר? למי? איך בכלל תתאר היכן הם נמצאים? ייאוש. פשוט ייאוש.

אבל האב שבשמים השליך להם קרש הצלה. היה זה דיג שישב באזור עם החכה שלו, ושמע את הזעקות. הוא בא לבדוק מה קורה שם, כפי שאמר, והאם, בבכי, הצביעה על קדקוד השיער שניסה להיחלץ שם, מן המים. "אני רואה", אמר הדיג. "היא במערבולת. בעצם אין סיכוי, אבל אני אנסה".

הוא ניסה. הדיג שהיטיב לשחות והכיר את הים, הצליח במאמצי על להגיע אל הבת, תפס אותה בשערה וגרר אותה החוצה, אל החוף. היא נשארה מוטלת על החול, מקיאה, חוזרת אט אט אל עצמה וזו החלה לצעוק: "אבא! איפה אבא!"

אבא היה שם במים, נאבק מרות. השמש כבר שקעה, וחשיכה החלה לרדת. "מצטער", אמר הדיג. "אין מה לעשות. מאוחר מדי, חשוך מדי".

"לא!" צעקה הבת בייאוש. "את תגידי את זה! החיים שלנו בלי אבא אינם חיים! תציל את אבא, בבקשה, בבקשה!"

הדיג, שלא עמד בפני התחננונים, שב וחזר למים. והבת, על החוף, בכתה בכי מר. "אבא שבשמים", אמרה. "אני יודעת שאני מתלבשת לא לפי כללי הצניעות. אבא, אני מבטיחה שאתקן את הכול. שאתלבש רק כמו שצריכה להתלבש בת בית יעקב. אזרוק את הבגדים האחרים. אזרוק, לגמרי! שאהיה צנועה, באמת צנועה. אבל אבא שבשמים, תציל את אבא שלי!"

אבא שבשמים שמע את תחינותיה. כנגד כל הסיכויים הצליח הדיג בחשיכה ההולכת וגוברת לאתר את האב. הוא הושיט לו יד וניסה לאחוז בידו של האב שכבר נחלש והחל לאבד את כוחותיו.

על החוף נישאו בינתיים תפילות בדמעה ובזעקה גדולה, וסופסוף הצליח הדיג לאחוז בידו של האב. לאט לאט הוא משך אותו אחריו ו-הצליח. הם הגיעו לחוף. חלשים מכדי לדבר. פגועים וחסרי נשימה, אבל חיים.

"למה? למה עשיתם לנו את זה?" שאלה סוזי את הילדים.

"אמא, זה לא היה בכוונה. רק טבלנו את כפות הרגליים במים ולא ידענו שהמים ממש על יד החוף מאוד עמוקים, ומצאנו את עצמנו בתוך מערבולת, נסחפים בלי להבין ולדעת מה קורה לנו. זה היה נורא".

הבת בכתה, הבן שתק, וההורים? הם אמרו "נשמת" עם מלוא כוונת הלב. "תראו איך ה' משגיח עלינו", אמר האב לאחר שכוח הצלה שהגיע למקום טיפל בו, והוא הצליח לדבר. אפשר היה לא לראות?

כשהמשפחה החלה להירגע, נפנו כולם, בבת אחת, אל הדיג. "אנחנו...", התחילו לגמגם. "אנחנו לעולם לא נוכל להחזיר לך גמול על מה שעשית. הצלת משפחה שלמה!" את המשפט הזה הצליחה הסבתא לבטא. היא, כאילו, הזדקנה בשעה האחרונה...

"איך עשית את זה?" שאלה הבת. "אמרת שאין סיכוי. אז איך?"

"כשאמרת לי שאין טעם לחיים בלי אבא, הרגשתי שאני חייב לנסות", הוא אמר נבוך. "בסך הכול די התאמצתי להוציא אותך מהמערבולת. שזה יהיה בלי שמחה? את זה לא יכולתי לקבל".

"בבקשה", התעשת האב. "תגידי לנו מה שמך". -"שמי נחום", אמר הדיג ונפנה לקפל את החכה שלו. "דגים כבר לא יעלו היום בחכה", אמר.

"העלית דגים ממין לגמרי בלתי צפוי", אמר הסבא. היחיד באזור שלא איבד את חוש ההומור שלו. "נחום, ברוך תהיה", אמר האב בקול צרוד. "אנחנו רוצים לשמור על הקשר איתך. בוא נחליף מספרי טלפון. נחום הויס, נחום הויס, נחום הויס". וכך נפתח השער בבית המשפחה לליבו של נחום הדיג.

הסוף? כבר הבנתן. נחום חובק בחום על ידי המשפחה, התקרב, ונוספה עוד נשמה יהודית טהורה לקהל עובדי ה'.

בניין עדי עד:

אם הגעת לבית והיו לך את כל הסיבות הטובות לכעוס על אשתך [אז להיפך] כי הכל היה לא טוב גם וגם וגם... מה לדעתך הסיכוי שאחרי שתוציא את התסכול שלך בדרכים "המקובלות..." אחר כך הבעיה תיפטר או תחריף...? הרבה פעמים החיים שלנו נראים כך...

מעשה באיש שעלה לאוטובוס ושאל: "מי כאן שמעון?" אחד מרים את היד וצועק: "אני!" האיש מתחיל לתת לו מכות... כשחזר האיש לאוטובוס היה נראה מאושר מאוד. שאלו אותו: "איך עדיין אתה מסוגל לצחוק?" ענה להם: "עבדתי עליו, בכלל לא קוראים לי שמעון...!"

למה זורקים סוכריות על החתן? - לומר לו גם אם במשך החיים תקבל מכות, תזכור שזה מגיע מלמעלה ושזה סוכריות. אבל מה שמעצבן זה למה תמיד המכות מלמעלה מגיעות דרך העזרת נשים...

פינת ההלכה:

הלכות כיבוד ומורא אב ואם:

- * מצוות עשה לירא מאביו ואמו והוקש כבודם לכבודו של הקב"ה.
- * אף שאשה נשואה נפטרה מעט מחלק דיני כיבוד, מ"מ דיני מורא חלים אף עליה
- * אסור ליטב או לעמוד במקום המיוחד לאביו או לאמו, ואפילו שלא בפניהם אסור
- * אסור לבן לעמוד ליד אביו תוך ד' אמות בתפילת שמו"ע, אלא אם יבקש מחילתו.
- * לא יתפלל בעודו עומד אחרי אביו שלא יצערו להמתין לו עד שיסיים.
- * אף בבית הכנסת אין לבן לשבת במקום הידוע ומיוחד לאביו, כל ימי חייו אביו.
- * אם ניכר כסא של אביו כי צורה מיוחדת יש לו כגון ידיות וכדו', אסור לבן ליטב על כסא זה אף אם אינו במקום הרגיל אלא כעת במקום אחר.
- * בן נשוי שהזמין את אביו לשבת ראוי הוא לכבדו לישב בראש השולחן. ושיקדש!
- * לגבי בציעת הפת יש מחלוקת אם בזה צריך לכבד את אביו, כי בעה"ב בוצע.
- * לא ראוי ולא מכובד אם האב רוצה לקנות עליה בבית הכנסת והבן מוסיף עליו...

לע"ג:

* אמה בת אסתר * יוסף חיים בן מסעודה * תמר בת מטילדה * משה הרש בן אידל * ר' חיים בן גדריה * גיוליה בת טינה * יפה ויקטוריה בת טובה * יעקב בן גורגיה * מרגלית פנינה בת רחל * שמואל חיים בן יוכבד * שולמית בת שושנה * עמנואל בן יונה ודוד * ר' אלימלך ב"ר יוסף * מלכה בת ר' אשר זליג הלוי

זכות העלון:

* לרפואת עדי גל בת חיים * זיווג הגון לאמיתי בן לאה * לזיווג הגון לאיילת חיה בת יפית * להצלחת ערן בן אסתר ושירה מרים בת צופיה * רפואה שלימה ליונה בת מרים * רפואה שלימה והצלחה לאליעזר בן נעמי ואסתר בת אמה * עדי בת יונה בריאות הגוף והנפש ושתקים בית נאמן.